

ALT FOR NORGE

ORGAN FOR DEN NASJONALE FRONT



KONG HÅKON 70 ÅR.

Kongens 70-årsdag ble feiret i London med en storstilet parade i Hyde Park og møte i Albert Hall.

I spissen for paraden gikk regjeringa, så barna i nasjonaldrakter, sjømennene i tette rekker, tropper av hær og flåte og tilslutt norske sivile og de frie dansker. Paraden tok en halv time å passere kongetribunen.

I Albert Hall talte statsministeren for kongen, og uttalte at dagen ble også feiret i hundre tusener av heimer i Norge. Kongen talte til slutt og takket for hyldesten. Han mindet om da han kom til Norge for 37 år siden som folkevalgt konge. Den tillit han hadde bedt om hadde folket gitt ham til overmål disse vanskelige årene. Kongen omtalte kampen på heimefronten og nevnte særlig lærer- og kirkestriden. Enheten på heimefronten var et eks-

LANDSMENN!

Tyskerne tvangsmobiliserer alle erobrede nasjoners mannlige og kvinnelige arbeidere til å være med på å befeste sin egen undertrykkelse. Tyskernes mål er å gjøre også vårt land til en uinntagelig festning. Den tilstrekkelige arbeidskraft kan ikke lenger skaffes ad frivillighetens vei. Følgen er tvangsskriving.

Skal vi være med på å befeste vårt eget slaveri? NEI og atter NEI! Vi kan ikke føre krig mot oss selv!

Tusener av landsmenn utenfor landets grenser deltar i krigen med sitt liv som innsats. Andre tusener deltar aktivt i den daglige kamp her heime. Nordmenn pine og plaget i fengsler og konsentrasjonsleirer.

Skal vi være med på å befeste dette slaveri? NEI! La tyskerne utføre sitt krigsarbeid selv. Du som blir tatt ut til slikt arbeid: NEKT Å REISE!

Hvis det blir nødvendig må de som kan forsvinne fra sitt hjemsted. Tenk ikke på det økonomiske spørsmål. Ingen skal lide nød for sin overbevisnings skyld!

Vis tyskerne at norske menn og kvinner ikke lar seg mobilisere til deres brutale krigsmaskineri! Husk lærernes stolte og heltmotige holdning. Vis hele verden at de norske arbeidere ikke lar seg tvinge til å utføre befestningsarbeid mot sitt eget fedreland.

DEN FRIE FAGBEVEGELSE.

empel for de derute. Kongen uttalte til slutt håpet om at vi snart måtte samles igjen i et fritt og sjølstendig Norge.

Norge og Norden.

NORSK TIDEND i London hadde d. 16. juli eit svar til forskjellige kretser i Sverige som har tatt opp spørsmålet om ein Nordisk Union. Vi siterer fritt:

»Det har i den seinere tid kome fram en del røster i Sverige som gjør seg til talsmenn for en Nordisk Union eller Nordisk Statsforbund. Der er to retninger, en moderat og en ytterliggående. Den første vil ha et statsforbund med sams utenriksledelse, sams forsvar- og militærledelse. Den annen vil sams utenriksledelse, sams regjering og høgsterett og statsoverhode og hovedstad (Stockholm), d. v. s. fullstendig sammensmeltning av alle nordiske land. Vi kjenner ikke til hvem som står bak disse strømningene, og om de har støtte fra offisielt svensk hold. Men vi vil svare på spørsmålene for det norske folket: En slik statsunion som her er foreslått vil ikke være noen effektiv garanti for freden i Norden. Som enhet er Norden vanskelig å forsvare med Danmarks sydgrense og Finnlands østgrense. En felles utenrikspolitikk måtte dessuten baseres på nøytralitetsprinsippet, men Norge er ikke nøytral i den krigen som pågår. Vi er alliert med de nasjoner som kjemper frihetens kamp mot barbariet. Vi har sagt farvel til nøytraliteten.

Vi har kjempet for å vinne vårt sjølstende, og vi kjemper for å vinne det tilbake. Vi bygger på de allierte sine regionale pakter til trygging av freden. For framtida ser vi utveien i et bedre folkeforbund. Vi er et atlantehavsland og våre interesser er vendt vestover. Vår oppgave blir å være bindeleddet mellom vestmaktene og Sovjetunionen.

Det er Norge i dag som fører kampen for Nordens frihet.»

DR. ARNE ORDING behandlet det samme spørsmål i sin kronikk den 21. juli:

»De perspektiver som de svenske røster foreslår for Norden, med felles konstitusjonelle organer, felles statsoverhode og felles hovedstad o.s.v. vil bare kalle til liv gamle motsetninger mellom de nordiske land. Dessuten ville nøytralitetspolitikken som tar sikte på å holde seg utenfor alle stormakter, ingen garanti gi for nordens frihet. Vi mener at stormakter er forskjellige, vi har oppgitt nøytraliteten og vi står uforstående overfor den svenske nøytralitet som skader våre interesser. De små stater må støtte seg til de stormakter som de har felles politiske og økonomiske interesser med. Spørsmålet blir derfor hvem av disse stormakter vi skal samarbeide med, og ikke om å holde oss borte fra alle. Svenskene hevder at den norske regjering står under press fra britisk side ved den politikk de fører. Dette er ikke tilfelle.

Diskusjonen om Atlanterhavsmaktene og den framtidige politikk er reist av Norge. Vi er klar over at en isolasjon av disse makter fra det europeiske fastland etter krigen vil føre til katastrofe. Likeens er spørsmålet om en gjenopprettelse av freden uten samarbeid med Sovjet umulig. Vår oppgave er å være bindeledd mellom Sovjet og de vestlige demokratier. Sovjets kamp har ikke bare reddet vår men også Sveriges frihet. Kampen på de russiske sletter avgjør om krigen skal ta slutt i år, eller om den vil bli av lang varighet. I siste tilfelle vil det norske folks lidelser bli uhyggelige i den tiden som kommer.

Derfor følger den norske befolkning den røde hærs heroiske kamp ved Voronets og på hele den russiske front med beundring og håp, fordi den er deres kamp. Vi er klar over at de svenske røster arbeider for en separatfred. En separatfred betyr ingen løsning og større bitterhet. Det framtidige mål må være et verdensforbund av alle frie nasjoner. Inntil det er nådd må vi bygge vår politikk på sikre og garanterte regionale pakter mellom de allierte land.»

DET NORSKE FOLK vil fullt og heilt underskrive den vurdering som N. T. og dr. Ording har gitt. Heimefronten er først og fremst innstillet på å vinne krigen; men den vil også være med når freden og framtia vår som nasjon og folk skal fastsettes.

Det nasjonale særpreg vi nordmenn på grunn av natur og historie har fått lar seg ikke uten videre likerettes i en nordisme som ser bort fra de reelle tilhøve i Norden.

Vårt lands politiske stilling var alltid en annen enn våre østlige granners. Karakteren av styresettet heller ikke ens. Vårt demokrati var friere enn det byråkratiserte og præyseraktige svenske, og hadde intet sams med det reaksjonære militærstyrte Finland. Krigen som pågår, der vi kjemper på frihetens og framskrittets side, Finland på barbariets, og Sverige på en tvilsom mellomvei, har jevnet veien for sams nordisk politikk. De nasjonale motsetninger i Norden er blitt skjerpet i denne krigen på grunn av Sveriges og Finlands stilling. De fleste nordmenn er seg bevisst at den offisielle svenske politikken siden 9. april 1940 til i dag, både i

praksis som på det diplomatiske område direkte hindrer befrielsen av Norge.

Finland er Norges fiende i denne krigen. Det norske folk føler den finske politikk som hykleri overfor de reelle følelser som det viste finnene under krigen 1939—40. Når bøddelen over det norske folk, gestaposjefen Himmler, dekorerer av Mannerheim og Ryti, må en være blind for kjensgjerninger når en snakker om et sams Norden så lenge slike folk leder politikken i grannelandet.

Det norske folks stilling til Sovjet er klar. Hverken som stat eller folk har vi noe utestående med russerne. Vår historie, og særlig situasjonen i dag viser at mellom de to land er det ingen motsetninger. I dag er Sovjets kamp vår kamp. Om vårt land kan være brubygger mellom de vestlige demokratier og Sovjet ville vår innsats for Norden være av en betydelig solidere støpning enn den som de storsvenske planer går ut på.

En sams nordisk nøytralitetspolitikk på basis av isolasjon, har vi en bitter erfaring for. Under svensk ledelse ble det i Folkeforbundet lagt til rette en slik politikk. Den kom til uttrykk i en tale av utenriksminister Sandler i 1938: Norden må strykes av generalstabenes berekninger. Norden har ingen sams fiende. Ingen må ha Norden med eller mot seg.

På dette grunnlag gikk så den nordiske nøytralitetspolitikk til angrep på den kollektive sikkerhet og art. 16 i folkeforbundsparagrafen. Vi vet alle hvordan det gikk. Vi nordmenn fikk lære å kjenne den felles fiende. Vi som

Totalitær krig.

Før i tia var krig de våpenføre menns sak. I dag omfatter den hele folket. Vårt land er med i denne totalitære krig. Utafor landets grenser fører konge og regjering sammen med våre allierte, krigen med de hardeste midler mot Norges overfallsmenn. Bak kondens og regjeringen står heile det norske folk skulder ved skulder, samlet i ønsket om at krigen må bli ført så effektivt at seiren må komme snart.

Vi er en krigførende nasjon, mobilisert i krigen mot fienden i vårt eget land. Ikke under noen omstendigheter vil vi forhandle med eller gå ærender for dem som vi har erklært krig eller landsforræderne. Vi — du og eg — er soldater mobilisert i Norges fridoms-hær og må under sjøldisiplin føre kamp i alle former med de midler vi har til vår rådighet. Vi må bryte med de gamle tillærte makelighetsbegreper og innrette vårt liv og levesett til kampen for heim og fedreland.

Hver jandsmann, i over- eller unner-ordnet stilling, i bedrift, på kontor i jordbruk eller fiske, på anleggsarbeid

lever i Norge under den tyske terror, vet hva tapet av friheten betyr. Vi vil sjøl være med og bestemme framtid, ikke bare Norges men også Nordens. Der er forskjellige yrkespolitikere og statsbyråkrater som har lett for å glemme at demokratiets kamp er kampen for folkestyre. Når det frie ord igjen kommer fram i Norge, Sverige, Danmark og Finland er vi ikke i tvil om at freden og framtiden for Norden vil bli sikret i og med den erfaring som folkene i de nordiske land har fått under krigen. Folkenes forhandlingsbord er viktigere enn abstrakte planer.

må vite; fiendens angrep er rettet mot deg. Det er hva du gjør i fridomskrigen som bestemmer landets skjebne. Er du nordmann oppdrar du deg sjøl til disiplinært soldat, finner din plass blant de aktive i striden og lar fridomsarbeidet bestemme ditt liv og levesett. Ingen politiske eller religiøse oppfatninger av ulik art skal hindre oss i å føre en sams og seirende kamp mot bødler og svikere. Det er en hjerte- og hjernesak for hver enkelt at nordmenn kjemper for Norge og ikke stiller sin arbeidskraft — under tvang eller frivillig — til disposisjon for fienden. Gamle og tilvante smålige hensyn skal vike plassen for en vilje i denne grusomme totalitære krig. En virkelig sams nasjonal folkevilje, en heltetmotig krigsvilje, så hardfør, sterk og stålsatt at virkningene av enhver Hitlerterror vendes mot sitt eget opphav.

Med livet som innsats skal hver enkelt av oss være budd på å ofre alt for at vi — du og eg — skal seire, at Norge vinner sin nasjonale fridomskrig.

»D' er Norig no som treng
vår hug og trott.
det gjeld vår fridom, æra,
folk og drott.»

DU SOM STÅR i fare for å tvangs-sendes til arbeid for tyskerne: GIEM IKKE DIN PLIKT MOT DEG SJØL OG LANDET DITT. Følg appellen fra den Frie Fagbevegelse.

NEKT Å REISE!

»ALT FOR NORGE«

leses og gis videre til pålitelige nordmenn. Ingen eks. i urette hender!